

That's it!
Step(h) to stardom

That's it!

step(h) to stardom

Tiny Fisscher

moon

Lees ook van Tiny Fisscher:

Ontdekt!

Beroemd!

Showtime!

Covergirl

Star Beach

Over van alles, maar vooral over de liefde

Beauty, Body & Brains

Eerste druk 2010

Tweede druk 2011

www.moonuitgevers.nl

www.tinyfisscher.nl

Tekst © 2010 Tiny Fisscher

Illustraties © 2010 Samantha Loman

© 2011 Tiny Fisscher en Moon, Amsterdam

Omslagbeeld Imageselect/Tetra Images

Omslagontwerp Mariska Cock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1191 5

NUR 284

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

*All things are connected.
Whatever befalls the earth,
befalls the sons of the earth.
Man did not weave the web of life,
he is merely a strand in it.
Whatever he does to the web,
he does to himself.*

Chief Seattle, 1854

Alle dingen zijn met elkaar verbonden.
Alles wat de aarde overkomt,
overkomt ook haar kinderen.
De mens heeft niet het web van het leven geweven,
hij vormt enkel een van de draden.
Wat hij het web aandoet,
doet hij ook zichzelf aan.

Mijn leven lijkt soms wel een achtbaan: rustige aanloop, dan in vliegende vaart door duizelingwekkende loops en bochten, om uiteindelijk weer kalm tot stilstand te komen. Soms heb ik tijd om uit te blazen, soms dendert de achtbaan in één keer door.

*Zin om zo'n 67.000 woorden met me mee te rijden?
Fasten your seat belts...*

Steph

DEEL 1

1

We hadden afgesproken bij Stacey's Pennywell, op de Utrechtsestraat. Als ik dan toch werd geïnterviewd, dan liefst op een plek waar ik graag kwam en me thuis voelde.

Ik was er als eerste. Niet dat ik wist hoe de journaliste met wie ik een afspraak had eruitzag, maar het entresol was nog leeg en ook beneden waren maar twee tafeltjes bezet. Aan het ene zat een jongen met een afwezige blik in zijn koffie te roeren, aan het andere zat een groepje mensen geanimeerd met elkaar te praten. Het leek me niet aannemelijk dat daar een journaliste bij was die op mij zat te wachten.

Ik zocht een plekje uit bij het raam, zette mijn iPod af en hing mijn jas over een stoel.

'Hallo,' zei de serveerster, die meteen naar me toe kwam. Ze had overduidelijk haar best gedaan de wallen onder haar ogen te camoufleren, maar dat was niet helemaal gelukt. Daarbij waren de knoopjes van haar blouse verkeerd geknoopt – het leek erop dat ze zich enorm had gehaast om op tijd op haar werk te kunnen zijn.

Tot in de vroege uurtjes doorgefeest, verzon ik, of liefdesverdriet en de hele nacht wakker gelegen. Of knal-

lende ruzie en de hele nacht liggen piekeren. Of het tegenovergestelde en pas bij het ochtendgloren in de armen van haar *lover* in slaap gevallen.

'Kan ik je alvast iets brengen?' haalde ze me uit mijn gedachten.

Ik grijnsde. 'Zie ik er dan niet uit als iemand die hier lekker in haar eentje komt zitten?'

De serveerster onderdrukte een gaap. 'Ik mag dan wel kort hebben geslapen, maar jij krijgt straks gezelschap, dat voel ik aan mijn water.' Ze gaf me een vermoeide glimlach, deed een hand voor haar mond en gaapte alsnog. 'Trouwens, volgens mij heb ik jou hier nog nooit alleen gezien.'

'Klopt,' bekende ik meteen.

Het meisje keek me met een afwachtende blik aan. Ik was er niet zeker van of die blik voortkwam uit haar nieuwsgierigheid over met wie ik had afgesproken of uit wat ik wilde bestellen.

'Thee graag,' zei ik.

Een roodharige vrouw van middelbare leeftijd kwam binnen. Ze keek zoekend rond, liet heel even haar blik op mij rusten, maar liep daarna met een blij lach op haar gezicht op de jongen af die alleen aan een tafeltje zat. 'Schat!' riep ze tegen hem. Hij stond onmiddellijk op en sloeg zijn armen om haar heen.

Moeder en zoon? Nee, daarvoor leken ze te weinig op elkaar. Hoewel, dat zei natuurlijk niks, hij kon ook geadopteerd zijn, of heel erg op zijn vader lijken. Misschien was het zijn stiefmoeder wel, of een oudere vriendin die hij al een tijd niet had gezien. Ik moest stiekem om mezelf lachen. Die onbedwingbare behoefte van mij om bij alles wat ik zag een verhaal te maken.

Opnieuw zwaaide de deur open. Een vrouw met een klassiek gezicht en lang, kastanjebruin haar kwam de ruimte binnen. Ze droeg kobaltblauwe suède laarzen met een sleehak en een matleren patchworkjas in felle roze en blauwe kleuren. Wauw, dacht ik. Niet dat haar outfit mijn smaak was, maar ik kon het altijd enorm waarderen als mensen hun eigen stijl durfden te hebben. Het zou de oudere zus van Sophía kunnen zijn, schoot door mijn gedachten, de helderziende New Yorkse die mij destijds tijdens een stortbui haar winkeltje had binnengehaald. Zij had me de meest bizarre dingen gezegd, die bijna allemaal bleken te kloppen – en dat terwijl we elkaar nooit eerder hadden ontmoet. Ik had het bijna eng gevonden. Ze had me haar kaartje gegeven. Toen ik later voor de tweede keer in New York was, had ik haar weer opgezocht. Ze had me opnieuw van alles verteld, dingen die ik nauwelijks kon geloven, maar die intussen allemaal leken te gebeuren.

‘Jij moet Steph zijn,’ zei de vrouw, die net Stacey’s was binnengestapt. Ze stak me een hand toe. ‘Sophie.’

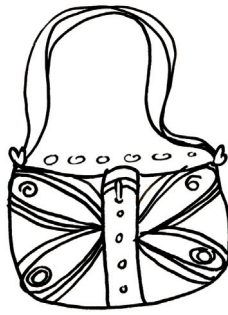
Ik keek haar verbaasd aan. Dit was wel heel erg toevallig. ‘Uh, Steph...’ stamelde ik, terwijl ik haar bleef aanstaren.

De journaliste fronste haar wenkbrauwen. ‘Is mijn mascara uitgelopen?’ vroeg ze bezorgd, terwijl ze een snelle blik uit het raam wierp. Het was mistig en het miezerde. Waarschijnlijk was haar mascara niet waterproof.

Ik realiseerde me dat ik haar had zitten aanstaren en maakte een verontschuldigend gebaar. ‘Nee, nee,’ zei ik, ‘ik dacht alleen dat ik een afspraak zou hebben met ene Evelien. En jij hebt bijna dezelfde naam als een heel

bijzondere vrouw die ik ken uit New York. Sophía.' Ik lachte verbaasd. 'En je lijkt ook nog op haar'

Sophie zette haar paraplu tegen de muur, deed haar jas uit en hing hem over haar stoel. 'Hm, interessant,' zei ze terwijl ze ging zitten. 'Evelien is ziek. En omdat het ernaar uitziet dat dat langer gaat duren dan een weekje, vroeg ze me of ik het interview wilde overnemen.' Ze pauzeerde en keek me verwachtingsvol aan. 'Een bijzondere New Yorkse die Sophía heet en op mij lijkt,' zei ze langzaam, terwijl ze een opnameapparaatje uit haar tas haalde. 'Daar mag je me straks alles over vertellen...'

2

‘Als ik het goed heb begrepen, vond jij jezelf nooit het mooiste meisje van de klas,’ begon Sophie het interview. Ik keek even naar het opnameapparaatje dat ze tussen ons op tafel had neergezet. Ze had ook een hagelwit notitieblok zonder lijntjes voor haar neus. Sophie vond het fijn om zowel het gesprek op te nemen als aantekeningen te maken, had ze gezegd. ‘Dan kan ik me beter concentreren,’ zei ze.

‘Pff, het mooiste meisje van de klas, nou nee,’ antwoordde ik haar vraag. ‘Ik weet dat er een televisieprogramma is dat zo heet, maar als ze me daarvoor zouden vragen, zou ik denken dat ze een verborgen-cameragrap met me uithaalden.’

Sophie keek me verbaasd aan. ‘Sprak de prachtige jonge vrouw die tegenover mij zit.’

‘Alles is relatief. Als je er op je veertiende uitziet als twaalf, je bent zo mager als een lat, je hebt nauwelijks borsten en ook geen volle bos haar tot op je schouders, dan voel je je echt niet zo zeker over jezelf, hoor.’

‘Als ik jouw jeugdfoto's bekijk, was je niet bepaald een lelijk eendje,’ merkte Sophie op.

‘Het duurde heel lang voordat mijn lichaam een beetje vrouwelijke vormen begon te ontwikkelen,’ zei ik. ‘Dat vond ik best moeilijk.’

‘Hm,’ mompelde Sophie, alsof ze het tegen zichzelf had. ‘Wat laten we ons toch vaak leiden door uiterlijkheden...’

‘In de puberteit is dat toch logisch?’ verduidelijkte ik. ‘In die periode vergelijk je jezelf voortdurend met anderen. Als je dan ook nog op een middelbare school terecht komt met veel rijkeluikindjes die altijd het nieuwste van het nieuwste aanhebben en jou niet zien staan, dan is een minderwaardigheidscomplex gauw geboren.’

‘Was je jaloers op die meisjes?’

‘Natuurlijk, stikjaloers! Intussen is dat anders. Nu vind ik het juist goed dat ik niet alles kreeg wat ik wilde. Dat heeft me geleerd om blij te zijn met wat ik wél kreeg. Die rijke meisjes waren volgens mij nergens echt blij mee, ze kregen toch alles. Op mijn tweede school was dat gelukkig heel anders.’

‘Tweede school?’

Ik nam een slokje van mijn thee en zette mijn glas bedachtzaam terug op het schoteltje.

‘Ja, godzijdank kon ik in 3-havo switchen naar een andere school. Daar zaten allemaal heel verschillende kinderen en daar kon ik gewoon mezelf zijn. Wat een verademing, die plek is mijn redding geweest. Hoewel ik het wel heel erg vond om mijn beste vriendin op mijn oude school achter te moeten laten.’

‘Ga je nog steeds met haar om?’

‘Ja, Bo is nog steeds een van mijn beste vriendinnen.’

Ik zag dat Sophie Bo's naam opschreef en er een cirkel omheen zette. ‘Het zal met jouw beroep wel lastig zijn

om een vriendenkring te onderhouden,' merkte ze op.

'Soms wel, ja. Maar Bo was erbij toen ik werd gescout, zij heeft mijn carrière vanaf het allereerste begin mee-gemaakt. Zij snapt dus hoe het werkt. Ook Leah, een andere goeie vriendin, begrijpt het: zij is zelf model. En David, mijn beste vriend, is danser en speelt vaak vijf of zes voorstellingen per week; hij snapt als geen ander dat je er niet altijd kunt zijn voor je vrienden.' Ik lachte. 'En hij woont achter dezelfde voordeur, da's ook reuze praktisch.'

'David is niet "je" vriend?'

'Haha, nee, we wonen boven elkaar, we zijn burenen.' Ik giechelde. 'Als David hetero was geweest, waren we intussen getrouwd en hadden we al kindjes. Bij wijze van spreken dan. Ik moet er eerlijk gezegd niet aan denken om getrouwd te zijn, laat staan kinderen te hebben.'

'Is er geen liefde in je leven, momenteel?'

Ik aarzelde. Ik had er geen zin in om straks mijn hele privéleven in dat artikel terug te lezen. 'Ik heb een tijd een vriend gehad,' antwoordde ik zorgvuldig. 'Maar hij was Engels en woonde in Londen; dat werd te lastig. Maar nu heb ik iemand anders leren kennen, en die woont in LA. Pff, nóg lastiger dus...'

Sophie keek me nieuwsgierig aan.

'Meer wil ik er eigenlijk niet over zeggen,' zei ik.

'Oké, ander onderwerp,' zei Sophie. 'Vertel eens iets over je passie voor muziek.'

'Muziek is mijn grote liefde. Als ik bij mijn geboorte had kunnen zingen, was er beslist "*I got rythm, I got music*" uit mijn keel gekomen.' Ik schoot in de lach. 'In dat geval zou ik een wonderkind zijn geweest, maar ik ben blij dat ik dat niet ben.'

‘Je bent tot nu toe niet doorgebroken als supermodel, denk je dat dat nog gaat gebeuren?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘*You never know*. Ik weet ook niet of ik dat wel zou willen, zeker niet met alle nieuwe dingen die nu spelen...’ Ik draaide mijn theeglas rond in mijn hand en dacht even na. ‘Ik heb nooit doelgericht één ding willen doen. Als ik mijn eigen weg zou mogen uitstippelen, zou ik die sowieso nooit met één soort kei bestraten.’ Ik lachte. ‘Haha, die verzin ik ter plekke.’

Sophie keek me grijnzend aan. ‘Wat zijn die andere keien?’

‘Fotografie, muziek, film, schrijven...’

Sophie kreeg een nieuwsgierige blik in haar ogen. ‘Film, schrijven?’

‘Ik heb een paar filmideeën in mijn hoofd,’ antwoordde ik aarzelend. ‘Maar dat is nog een heel gedoe, hoor, heb ik gemerkt. Je krijgt niet zomaar een filmidee aan de man.’

Sophie keek me afwachtend aan, als een uitnodiging om daar dieper op in te gaan. Ik besloot dat niet te doen. Een filmidee was zo gejat.

‘Eerst misschien een boek,’ zei ik.

Sophie keek me vragend aan.

‘Ik heb de laatste jaren zoveel meegemaakt dat ik met de gedachte speel om een boek te gaan schrijven,’ zei ik. ‘Ik denk dat veel meisjes daar een hoop van zouden kunnen opsteken. Dit beroep is namelijk echt niet zo *glamorous* als de media vaak voorspiegelen. In televisieprogramma’s hoor je ze wel eens zeggen: “Jij hebt óveral gezeten, New York, Milaan, Parijs, een ín-ter-nationale modellencarrière.” Iedereen denkt dan dat je het hele-

maal hebt gemaakt, maar de werkelijkheid is dat je overal en nergens kunt zitten en toch je rekeningen niet kunt betalen. Veel meiden werken zich drie slagen in de rondte voor een beetje geld...'

'Is geld voor jou belangrijk?' vroeg Sophie.

Ik werd bijna boos van die vraag. 'Natuurlijk!' riep ik. 'Niet dat geld je gelukkig maakt, maar zonder zitten is ook lastig, hoor. Je moet toch ergens van leven?'

'Noem eens een geluuksmoment in je leven waarin geld helemaal geen rol speelde?' vroeg Sophie door.

Ik keek haar verrast aan. Er kwamen meteen twee beelden op in mijn hoofd. Het eerste had te maken met mijn ex-vriendje Jason, toen we op de zonovergoten trappen van een kerk in Londen een broodje hadden gegeten. Ik had me toen perfect gelukkig gevoeld... Ook dacht ik aan de keer dat ik 's avonds tegenover de Hortus in Amsterdam op een dikke boomtak had gezeten die over het water heen was gegroeid. Het begon zachtjes te regenen en de regendruppels vormden uitdijende kringen in het water. Ook dat was geluk, al was ik alleen.

'Te veel momenten,' antwoordde ik. 'Volgende vraag.'

'Vind je het stiekem niet jammer dat jij nooit bent geboekt voor een *million dollar-job*?'

'Tuurlijk!' riep ik weer. 'Hoewel...' Ik dacht even na. 'Weet je, als ik wel met mijn neus in die boter was gevallen, had ik me waarschijnlijk niet verder ontwikkeld in fotografie, was ik niet gaan zingen, had ik misschien niet zoveel over mezelf geleerd, stond ik nu niet met een microfoon voor m'n neus muzikanten te interviewen. Ook als je niet aan de top staat, kun je via modellenwerk mensen tegenkomen die je kunnen inspireren.'

Als er al een bedoeling is in het leven, dan is het voor mij denk ik de bedoeling om me op meerdere fronten te ontwikkelen.'

'Bedoeling?'

Ik aarzelde. Hoe kon ik dat het beste formuleren zonder zweverig te worden? 'Soms lijkt het wel alsof je een bepaalde kant op wordt gestuurd,' begon ik. 'Of het tegenovergestelde, alsof je juist ergens van wordt weerhouden.' Ik rechte mijn rug. 'Kijk, als ik steeds zou roepen: "Waarom heb ik de kans niet gekregen om topmodel te worden", dan maak ik mezelf slachtoffer, daar heb ik niks aan. Ik word ook heel erg blij van muziek en fotografie, dus waarom zou ik daar dan niet iets mee doen? Het is zonde van je tijd om te gaan zitten wachten op die zogenaamde grote doorbraak, dan gooi je je leven weg.'

'Meisjes worden tegenwoordig al jong naar Parijs of Milaan gear parachuteerd,' zei Sophie. 'Vind je dat zij hun leven weggooien?'

'Ja!' antwoordde ik fel. 'Ik ben op mijn bureau in Milaan een keer een dertienjarig meisje uit de Oekraïne tegengekomen. Dertien, dat zou verboden moeten worden! Als zo'n meisje snel topmodel wordt, gaat het waarschijnlijk mis omdat ze helemaal niet heeft geleerd hoe ze daarmee moet omgaan. Als het allemaal heel langzaam gaat - ze doet, bijvoorbeeld, veel meer castings dan jobs, waardoor ze in de schuld blijft staan bij haar bureau - dan voelt ze zich ook doodongelukkig. Ik ben ook jong gescout, maar voordat het allemaal een beetje vorm begon te krijgen, was ik zeventien.' Ik dacht even na. 'Weet je, bij mij heeft het goed uitgepakt dat ik op mijn veertiende werd gescout, omdat ik daardoor meer